

2520754

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Куда Київ-54 № 171

бул. Гагаріна 52,
кв. 32

Кому Малку Володимиру
Акимовичу

Индекс предприятия связи

и адрес отправителя

315190

н/о Іоново

Новосанжарського
району

Письмо

гей оть

льне засі-
стративної
зах непов-
ликобе-
ській Ра-
виклика-
вої серед-
Дубовика
Ітвінцова
сів. Були
стор шко-
око, завуч

ся? Вон-
тні пішли
армію до
село Го-
пригости-
сі разом
отім Літ-
Дубовика.
надійшов
же потім
ісся за до-
виконкому

місцевий,
ю школу
«успіха-
на по-
класі. Ма-
є працює
оспі імені
приділяла
її уваги,

ртним, віт-
лопець за-
зання, мало
На заува-
не реагує.

я вихован-
пустила на
деколи в
е, курить,
ку в інспек-
неповноліт-
міліції.

омісії було
хлопцям у-
ж виправи-
оцінки, по-
ання і пове-
м здійсню-
ний конт-
и. Коли ж
терів, і ді-
я на сло-
ни будуть

згляд ра-
в справах

ЕРНЕНКО,

виконкому.

лишають не-
без контрол-
стить гро-
Дітей же ви-
я, що й при-
до скончання

● ПРОДОВЖУЄМО
РОЗМОВУ

Не забути, не пробачити

В районній газеті за 6 грудня вміщена публікація «Листи з голодного року». Вона відобразила дійсні події, які відбувалися в 1932—1933 р.р. на Україні, пов'язані з голодом, важкими часами життя через сталінщину.

Мені було тоді 14 літ, навчався в школі. Рідко ходили на заняття, і то через те, що інколи давали учням по шматочку хліба чи миску супу. Сім'я, в якій зростав, була чималенькою, сім чоловік. Рештки зерна забрали, залишилися буряки, трохи картоплі, та й того не вистачало. Я був пухлий, став якимсь байдужим до того, що діялось у селі. Кожен день точились одні і ті ж розмови: померла з голоду батькова сестра, інші родичі чи сусіди.

Одного весняного дня 1933 року зайшла сусідка і сказала, що в мене вже немає батька. Він працював тоді конюхом в колишньому колгоспі імені ЦВК УРСР (село Малі Кринки Глобинського району). Я теж чекав такої долі, та все ж знайшов у собі сили, щоб дійти до комунітету. Батько лежав на соломі, ще дихав. Я попросив конюха, щоб він доставив його в лікарню. Той послухав, і ми поспішили до неї. Дякуючи лікарям і бідним харчам, батько вижив.

Вдома нічого не було їсти, врятувало те, що старший брат у радгоспі працював, і йому на тиждень видавали хлібину. Він бережно приносив її, тоді ділили на сім часток (на шість днів).

Корову ж двічі намагалися викрасти злодії, та батько і мати по черзі вартували біля неї. Коли ж розтeliлась, молоко стало у великий при-

терв, і ді-
я на сло-
ни будуть
згляд ра-
в справах

ЕРНЕНКО, виконкому.

лишають не-
без контрол-
стить гро-
Дітей же ви-
я, що й при-
до скочення
нь. Під час
дилось зустрі-
дповідальними
сільських
тів, шкіл, ор-
там, де на
вні правови-
а, стараються
недоліки, за-
 проблеми, які
алювати всіх.

мудрість говор-
осієш звичку
характер. По-
тер — пожнеш
думаємось ще
всі: батьки,
мадськість, ад-
дповіді перед
за підростаюче

БУНЕЦЬКА, інспекції в неповнолітніх ту міліції.

до неї. Дякуючи лікарям
і бідним харчам, батько
вижив.

Вдома нічого не було
їсти, врятувало те, що старший брат у радгоспі
працював, і йому на тиж-
день видавали хлібину.
Він бережно приносив її,
тоді ділили на сім часток
(на шість днів).

Корову ж дівчі намага-
лися викрасти злодії, та
батько і мати по черзі
вартували біля неї. Ко-
ли ж розтелилась, моло-
ко стало у великий при-
годі.

Не раз довелося бачи-
ти попід огорожами тру-
пи жінок, дітей. В кол-
госпі виділили спеціаль-
но двох чоловік — їм до-
помагали харчами, а вони
хоронили людей, що по-
мерли з голоду. По п'я-
tero, а то й десятеро
клали в одну яму.

Залишилося багато по-
рожніх хат. Квітуче, пі-
сенне село стало мерт-
вим. Це були важкі ро-
ки життя, які забрали
з собою багатьох трудів-
ників, молодь, дітей.

В 1937-у я працював
у сільській Раді. Випад-
ково натрапив на списки
людей, що померли з го-
лоду. Їх було 740 чоло-
вік. Тож чи можна про-
бачити тим, хто вчинив
такий злочин? Ні. За все
треба нести відповідаль-
ність сповна.

П. ТКАЧЕНКО,

ветеран війни і праці.
Н. Санжари.